

SPIRIT ANIMALS™

TOTEMDYRENE SAGA • BOG 7

EVIGTRÆET

MARIE LU

På dansk ved Kim Langer

★ ★
Alvilda
★

ERDAS

SYNER

Kæmpestore sorte skæl glider gennem græsset. Et øresønderrivende gorillabrøl. Et gennemtrængende skrig fra himlen. Græs, jord, klippe, sprød bark. Et hjerteslag i Jordens indre, så gammelt som tiden selv. En silhuet af et snoet gevir, der kommer og går.

Drømmen begyndte altid på samme måde. Conor blev blændet af det skarpe lys og missede med øjnene. Han holdt en hånd op for øjnene for at skærme for lyset, men huden på hans fingre blev rød og gennemskinnelig, og lyset trængte igennem hånden. Noget gyldent glimtede for hans øjne. Det forsvandt omgående igen, men han nåede lige at opfatte, at det lignede blade. Han kæmpede sig op at sidde. Jorden var hård og skorpet og smuldrede under ham. Den var døende.

En stemme skar gennem luften.

Conor. En epoke er forbi. Vi har brug for dig her.

Tellun? tænkte Conor. Lidt efter lidt gik det op for ham, at det blændende lys var ild. Ilden brændte overalt.

”Conor!”

Conor genkendte stemmen og drejede hovedet til siden med et ryk. Hans øjne begyndte at vænne sig til lyset, og nu opdagede han, at han lå tæt på en stejl klint – og ikke langt fra ham stod Meilin bundet med tunge lænker. Hun kastede sig imod en angribende grønåbe og væltede ham omkuld på jorden. Jhi så hjælpeløst til. Rollan var i nærkamp med en gigantisk slange. Slangen viklede sig stramt om begge hans arme og løftede ham højt op i luften. Et lille stykke borte var Abeke og Uraza i kamp mod hundredvis af erobrere.

Briggan! Conor fik endelig kæmpet sig op at stå og forsøgte at råbe navnet. Han ville hen og hjælpe sine venner. Hvorfor var det så svært for ham at bevæge sig? *Briggan, kom så! Vi må hjælpe dem – hvor er du?* Han blev ved med at kalde på sin ulv, indtil det gik op for ham, at den var i dvale. Men der var noget galt. Jo mere Conor stirrede på tatoveringen, desto mere falmede den, indtil den til sidst ikke længere var synlig. Han blev lammet af rædsel.

Conor.

Gorillaen brølede igen, og lyden fik jorden under hans fødder til at ryste. Conor stirrede hen mod Rollan, der var fastlåst i kamp mod slangen. Der, på en stor klippe bag dem, stod den mægtige abe. Den slog sig på brystet med en knytnæve, og i den anden hånd holdt den en snoet guldstav, der udsendte et sært, overnaturligt lys.

Aben vendte hovedet mod Conor med en så skræk-indjagende bevægelse, at det løb ham koldt ned ad ryggen.

Dyrets mægtige skygge opslugte ikke bare Conor, men alt land, så langt øjet rakte. Da aben fik øje på Conor, kneb den øjnene sammen til to smalle sprækker. Så kastede den nakken tilbage, brølede på ny og gik til angreb.

Løb! skreg Conor til sig selv, men det føltes, som om hans ben hang fast i tyk sirup. Han kæmpede vildt for at sætte den ene fod foran den anden, men følte det, som om han hele tiden blev trukket tilbage igen. Bag ham kom gorillaen farende med mægtige skridt, der fik jorden til at gungre. Conor løb ud mod klinten uden at vide, hvad han skulle gøre, når han kom til kanten. Han bremsede lige før afgrunden og slog i luften med armene. Der var ingen steder at flygte hen.

Bag ham brølede gorillaen. Den var meget tæt på. Conor krøb sammen på kanten af klinten. Overalt omkring sig kunne han se sine venner i kamp mod fjender, der var alt for stærke for dem. De var i færd med at tabe krigen. Grøn-kåber blev slagtet af erobrere, og flammerne slikkede mod himlen, mens jorden lå gold og øde hen.

Gorillaen nåede frem. Conors ene støvle gled, og han forsøgte at genvinde balancen. Han svajede alleryderst på kanten og stirrede ind i gorillaens uhyggelige øjne.

Over ham kom en enorm ørn til syne. Dens hvide og bronzefarvede vinger glimtede, da de gled ind foran solen og lukkede lyset ude. Conor kiggede op og blev overrasket over at se Tarik ride på ørnens ryg med den grønne kåbe blafrende i vinden. *Tarik! Du er i live!* Synet af det kendte ansigt fyldte ham med en ubeskrivelig glæde og lettelse.

Tarik var her. Det hele skulle nok ende godt. Grønkåben rakte en handskeklædt hånd frem, og Conor greb den.

Men det var ikke Tarik.

Ansigtet forvandlede sig. De venlige og kloge øjne blev kolde og udspekulerede. Conor opdagede, at han stirrede op i Shanes ansigt. Shane viste alle sine tænder i et bredt smil. I det fjerne blandede gorillaens brøl sig med Telluns dybe stemme. Shane trak hånden til sig, og Conor så afgrunden åbne sig under sig, inden den slugte ham med hud og hår.

2

SØVNGÆNGER

Det var en kold og regnfuld morgen på borgen i Grønnehavn. Rollan trak sin kåbe – eller rettere *Tariks* gamle grønne kåbe – tættere sammen om skuldrene og spadserede ud til hovedindgangen, hvor han havde set Abeke og Uraza stå og spejle ud over det overskyede landskab. Korablæksprutten hang tungt om halsen på ham og slog mod hans bryst, for hvert skridt han tog. Han opdagede, at han gang på gang løftede hånden for at røre ved den. Efter alt det, der var sket – Shanes forræderi, Meilins omvendelse, Tariks død – havde de ikke råd til at miste nogen af de to talismaner, de havde tilbage.

Hvor længe var det siden, at Shane havde stjålet alle de andre talismaner fra dem? Et par uger? På en eller anden måde føltes det, som om det var sket i går. Og her var de så, i gang med at samle grønkåber fra hele verden for at opbygge en slagkraftig styrke, der kunne tage kampen op mod erobrerne. Rollan bed tænderne sammen i ærgrelse.

Hvis Tarik havde været her, ville han have sagt til Rollan, at han skulle glemme sine bekymringer og i stedet tage det roligt, så han igen kunne komme til at tænke klart. Tarik ville sige, at han skulle give sig selv lov til at sørge og derefter fortsætte med rensset og tålmodigt sind. Men dagene gik, og Rollan kunne ikke foretage sig andet end at vandre hvileløst rundt på borgen og vente på at få lov til at begive sig ud for at tilbageerobre talismanerne, sætte en stopper for Kovo og redde Meilin.

Og redde Meilin.

For en stund holdt han op med at fingerere ved koralblæksprutten og følte sig tynget af tanken. Det virkede som en uoverkommelig mission at redde hende. Når han snakkede med de andre, tog han somme tider sig selv i at kigge rundt efter Meilin for at fortælle hende en ny vittighed, han lige var kommet i tanke om. Han længtes efter at få hende til at grine, men hun var der ikke. Hun var langt borte.

Rollan sukkede. Han kunne ikke blive ved med at tænke på alt det, der var gået galt. Han lukkede øjnene, tog en dyb indånding og forsøgte at forestille sig, at Tarik stadig gik omkring på borgen et sted, og at Meilin lå og sov på sit værelse ovenpå. Han vidste, at begge dele var løgn, men her og nu tvang han sig selv til at tro på det, og det holdt de dystre tanker i skak.

Vejret. Det var en langt mindre farlig tanke. *Jeg vil tænke på vejret.*

For femtende gang den formiddag tænkte Rollan på, hvor mærkeligt vejret havde artet sig. Det skulle forestille

at være tørtiden, men den forgangne uge, mens Olvan havde mobiliseret deres styrker og forberedt sig på afrejsen, havde der været tæt skydække og silende regn. Selv dyrene var pludselig begyndt at opføre sig mærkeligt. For eksempel tog fuglene tidligere på træk, end de plejede. Rollan kiggede op og så endnu en flok på vej sydover i to enorme V-formationer.

”Flyv bare, Essix,” mumlede han til sin vandrefalk, der sad på skulderen. Han ville alligevel bare få ondt i ryggen, hvis hun blev ved med at tynde ham med sin fulde vægt ligesom nu. ”Jeg ved, du gerne vil ud at jage.”

Men selv Essix virkede, som om hun var ved siden af sig selv. Hun kvidrede lidt, pustede halsfjerene op for at ryste vanddråber af sig og satte sig endnu bedre til rette. Hun havde det tilsyneladende fint med bare at blive siddende i stedet for at flyve på jagt. Da hun upåvirket gav sig til at pudse halefjerene, forsøgte han at ignorere sin ømme skulder og tænkte, at det var bedst bare at lade hende være i fred. Han var i hvert fald ikke den, der skulle dømme hende, hvis hun var i dårligt humør.

Måske hadede hun ventetid lige så meget, som Rollan gjorde.

Da han nåede hen til borgporten, var støvregnen blevet til regulært regnvejr. Vandet samlede sig i pytter på hans kåbe, inden det sivede igennem. Uraza så på dem, da de nærmede sig. Hendes hale fejdede fra side til side. Selvom hun ikke var Rollans totemdyr, havde han alligevel på fornemmelsen, at ventetiden også gjorde hende utålmodig.

Abeke stod ved siden af hende. Hun lænede sig op ad bueåbningen og strøg hende over hendes fløjlsbløde hoved med en fraværende mine. Hun vendte sig ikke engang om, da Rollan gjorde dem selskab. Granitvædderen, deres eneste anden talisman, stod tydeligt frem som et matgråt halssmykke mod hendes mørke hud.

”Hej,” sagde Rollan. ”Jeg ved godt, du skulle have været din landsbys nye regnmager og alt det dér, men gider du holde lidt igen med regndansen?” Han skævede op mod de grå skyer for at understrege sine ord.

Abeke kastede et hurtigt blik på Rollans grønne kåbe og kiggede derefter igen ud over det trøstesløse landskab. Hun kunne åbenbart ikke se noget morsomt i hans spøg, og lidt forlegen undlod han at følge op på den. ”Hej,” sagde hun bare.

Rollan blev alvorlig. ”Olvan siger, at vi nok snart er klar til at tage af sted. Sikkert i løbet af de næste par dage.”

”Nogen nye meddelelser?”

Han rystede på hovedet. De havde sendt snesevis af stormsvaler og brevdUER af sted til deres grønkåbevenner og forbundsfæller i andre lande, i håb om at nogen ville lytte til deres nødråb og komme dem til undsætning, før det var for sent. Abeke havde selv sendt en håndfuld dUER til Nilo for at få budskabet frem til sin far og søster.

Venner – vi drager mod Stetriol om en uge. Vi har brug for jeres hjælp.

Så vidt Rollan vidste, havde Abekes far ikke svaret.

”Desværre,” sagde han.

Abeke nikkede taknemmeligt, sænkede blikket og vendte igen ryggen til.

Rollan spidsede munden og kunne for en gangs skyld ikke finde på en kvik bemærkning. Hvor var de gode vittigheder, når man havde brug for dem? Her på det seneste havde Abeke ofte været i den slags humør, og tit stod hun bare og stirrede tomt frem for sig. Han vidste godt, at hun sandsynligvis var optaget af Shanes forræderi, og af at Meilin var blevet tvunget til at vende sig mod sine venner. Og hendes skamfuldt sænkede blik fortalte ham, at hun bebrejdede sig selv det hele.

Meilin. Endnu en gang blev Rollan irriteret på sig selv over, at han hele tiden vendte tilbage til de tanker, der holdt ham vågen om natten og tog hans appetit. *Hvor er hun nu?* spekulerede han. Hvad mon hun tænkte?

Hvordan mon man havde det, når man ikke kunne styre, hvad man gjorde?

Han ærgrede sig over tabet af Meilin. Han havde længe klaret sig godt på egen hånd. Men nu var det et smertefuldt savn at skulle undvære folk, han var kommet til at holde af, og det gik ham på.

Næsten som om Abeke vidste, hvad han tænkte, så hun på ham med hovedet på skrå og rømmede sig: ”Den klær dig,” sagde hun og smilede spagt.

Tariks kåbe. Mindet om den gamle grønkåbes sidste kamp og det forhåbningsfulde blik, han havde i øjnene, da han så Rollan sidde med hans egen kåbe i favnen, i sekunderne før han ofrede livet for ham, sprang frem for hans

indre blik. Rollan mærkede en trykken for brystet, der til sidst gjorde det svært at trække vejret.

Men der var nu alligevel en vis trøst at finde i Abekes ord. Som om Tarik ikke var helt forsvundet. Selv nu beskyttede kåben ham og gav ham ly for regnen. Essix pustede fjerene op igen, så der fløj vanddråber til alle sider.

”Tak,” mumlede han. ”Hvem skulle have troet, at man var nødt til at pakke sig sådan ind for at holde varmen på denne tid af året?”

”Ifølge Olvan melder grønkåberne i Nilo også om underligt vejr.”

”Som hvad for eksempel?”

”Som for eksempel, at vandhullerne fryser til. Han fortalte, at nogle af dyrene ikke ved, hvad is er for noget, og ikke får noget at drikke.”

Is. I Nilo? Rollan prøvede at forestille sig, at den oase, de havde fundet Cabaro i, var dækket af et tykt lag is. ”Nå. Jamen *det* lyder jo som en dejlig normal sommer.”

Abeke kunne ikke lade være med at smile ad hans sarkastiske bemærkning. ”Jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har set det – eller bare hørt om det – dengang jeg boede i Nilo. Der må være kaos blandt stammerne.”

”Eller også står de på skøjter og bygger snemænd. Jeg mener, det ville *jeg* gøre.”

Det fik lokket et ægte grin ud af hende. ”Jeg kan lige se det for mig. Kæppe og antilopehorn under fødderne.”

Rollan lænede sig frem mod hende og smilede indforstået. ”Jeg tør vædde med, at Uraza ville elske det. Er det

ikke rigtigt?” Han nikkede til Uraza, der så på ham med et temmelig ætsende blik.

Rollan og Abeke lo stiltfærdigt sammen, og så var det humoristiske øjeblik forbi.

Det gik op for Rollan, at Abeke sikkert spekulerede på, hvordan det gik med hendes far og søster. Han stampede lidt med støvlerne på det våde stengulv. ”Tror du, de klarer sig?” spurgte han.

Abeke trak på skuldrene. I et kort øjeblik skød hun brystet frem for at virke selvsikker. ”Jeg har ikke rigtig tænkt over det,” sagde hun og gjorde næsten lidt for meget ud af at få det til at lyde henkastet.

Løgneren i både hendes ord og holdning var så tyk, at Rollan ville have kunnet mærke den selv uden de forstærkede sanser, som Essix gav ham. Men alligevel nøjedes han med at nikke indforstået. Han havde mistet sin mentor, den eneste mand, han nogensinde havde tænkt på som en far ... men Abeke havde oplevet, at hendes *rigtige* far havde vendt hende ryggen. Og ham, som Abeke altid havde troet var en god ven – Shane – havde også bare udnyttet hende.

”Abeke,” sagde Rollan pludselig og rørte forsigtigt ved hendes arm. Abeke og Uraza vendte sig om og så på ham som med ét blik. ”Hør nu. Jeg ved godt, hvordan du har det. Du behøver ikke at spille komedie over for mig.” Han gik i stå. Han havde aldrig været særlig god til at udtrykke sine følelser. ”Det er ikke din skyld,” endte han med at sige. ”Shanes forræderi ... Det er ham, der burde have dårlig

samvittighed, ikke dig. Hvordan skulle du kunne vide, at han ville opføre sig sådan? Du er kærlig og tillidsfuld. Og jeg vil bare gerne sige ... ja, at jeg er ked af, at folk hele tiden misbruger din tillid.”

Abeke så længe på ham. Hun så stadig trist ud, men Rollan kunne se en antydning af lettelse i hendes øjne. Efter et stykke tid nikkede hun. ”Tak,” mumlede hun. ”Jeg er ked af, at du selv har været så længe om at lære at stole på nogen,” svarede hun.

De stod et stykke tid sammen og havde det fint med ikke at sige noget. På et tidspunkt rystede Rollan på hovedet og prikkede hende blidt i siden med albuen. ”Isen forsvinder igen, det lover jeg. Men jeg kan kun sige, at jeg ville blive alvorligt sur, hvis Nilo havde kapret den blå himmel og alt det gode solskinsvejr.”

Abeke smilede lidt forbitret. Uraza knurrede trøstende og puffede til hendes hånd med hovedet.

Pludselig mærkede Rollan, at Essix flyttede sig på hans skulder. Et halvt sekund senere lettede hun med et skærende skrig. Bevægelsen havde nær væltet ham bagover. Han krympede sig og havde ringen for ørerne, da han kiggede op og så falke stige til vejrs. ”Hey!” råbte han irriteret op til hende. ”Jeg ved godt, du kan larme – du behøver ikke at blære dig!”

”Hvad har hun gang i?” spurgte Abeke.

”Jeg ved det ikke. Hun har sikkert fundet ud af, at hun alligevel var sulten.” Men trækfuglene var i mellemtiden kommet for langt væk. Noget andet måtte have fanget

hendes opmærksomhed. Rollan kiggede efter Essix, der fløj længere og længere bort ...

... og så, uden varsel, susede verden forbi ham, og han begyndte at se gennem hendes øjne.

Han steg og steg, op over borgen og videre op på den åbne himmel, og så kiggede han ned og så de andres småbitte skikkelser ved borgporten. Essix drejede blikket og stillede skarpt på et stykke af borgens brystværn. Hun udstødte et nyt skrig. Denne gang var der tale om et skrig, der kun kunne betyde, at et eller andet var ravruskende galt. Rollan kiggede nærmere efter. Dér, på brystværnets glatte og våde stenkant, gik *Conor*.

Conor lignede ikke en, der så ud, som om han koncentrerede sig om at holde balancen. Tværtimod svajede og gyngede han faretruende oppe på toppen af muren, som om han ikke var helt vågen. Rollans nakkehår rejste sig. *Hvad i alverden laver han dér?* Rollan blinkede og mærkede sit syn suse tilbage til jorden, og så var han tilbage i sin egen krop. Forfærdet pegede han op.

”Er det *Conor*?” spurgte han vantro.

”Hvad?” udbrød Abeke og kiggede op. Hun rettede sig øjeblikkeligt op og stirrede intenst, som om hun også havde svært ved at tro sine egne øjne. Hun formede en tragt med hænderne, satte dem for munden og råbte op mod brystværnet: ”*Conor! Hey, Conor!*”

Conor lod ikke til at høre hende. Faktisk så han ikke ud til at lægge mærke til noget som helst, ikke engang at han balancerede på brystværnets smalle mur. Hvor var

Briggan? Rollan spejdede febrilsk mod tårnets top, men den store, grå ulv var ingen steder at se. Briggan måtte være i dvale.

Det løb Rollan koldt ned ad ryggen, fordi han ikke kunne lade være med at tænke på Meilins sære opførsel, når hun var i galdens vold. Hvad nu, hvis Conor også var påvirket af galden på en eller anden måde? Rollan følte en pludselig trang til at kalde på Tarik – indtil det ramte ham som et knytnæveslag i mellemgulvet: Tarik var der ikke længere til at hjælpe dem.

”Kom!” hvæsedde han til Abeke og greb hendes hånd. Han løb ind gennem porten og hen til trappen, der førte op til brystværnet. De tog trappen to trin ad gangen. Rollan var lige ved at snuble, men genvandt balancen og ilede videre. Uraza sprang af sted ved siden af dem. Ét af hendes skridt svarede til tre af deres.

Da de trådte ud på det våde brystværn, var Uraza der allerede. Rollan tørrede regnvandet væk fra øjnene og fik øje på Conors vaklende skikkelse.

Nej!

Essix skreg igen og dykkede efter drengen. Rollan kastede sig frem.

Han nåede hen til brystværnet – netop som Conor gled ned fra muren.